

УДК 322. 348

Онищук С.В.,
к.держ.упр., доцент,
доцент кафедри державного управління
та місцевого самоврядування Івано-Франківського
національного технічного університету нафти і газу,
здобувач наукового ступеня
доктора наук з державного
управління кафедри парламентаризму та політичного
менеджменту НАДУ при Президентіві України;

Онищук І.І.,
к.ю.н., доцент кафедри
теорії та історії держави і права Івано-Франківського
університету права ім. Короля Данила Галицького,
здобувач наукового ступеня доктора юридичних наук кафедри
теорії та історії держави і права НАВСУ

МЕХАНІЗМИ ВПЛИВУ ЗАМОЙСЬКОГО СИНОДУ НА ДЕРЖАВОТВОРЧІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ

Анотація. В науковій статті досліджено та проаналізовано Замоївський синодальний процес, та його вплив на державотворчі процеси в Україні. Також акти синоду 1720 р., їх історично-юридичне значення та актуальність.

Ключові слова: Замоївський синод, державотворення, церква, держава.

Оныщук С.В.,
к.гос.упр., доцент, доцент кафедри государственного управления и местного самоуправления Ивано-Франковского национального технического университета нефти и газа, соискатель ученой степени доктора наук государственного управления кафедры парламентаризма и политического менеджмента НАГУ при Президенте Украины;

Оныщук И.И.,
к.ю.н., доцент кафедры теории и истории государства и права Ивано-Франковского университета права им. Короля Даниила Галицкого, соискатель ученой степени доктора юридических наук кафедры теории и истории государства и права НАВДУ.

МЕХАНІЗМИ ВЛИЯНИЯ ЗАМОЙСКОГО СИНОДА НА ПРОЦЕССЫ СОЗДАНИЯ ГОСУДАРСТВА В УКРАИНЕ

Аннотация. В научной статье исследованы и проанализированы Замоийский синодальный процесс, и его влияние на процессы создания государства в Украине. Также акты синода 1720 г., их исторически-юридическое значение и актуальность.

Ключевые слова: Замоийский синод, государство, церковь, партикулярное право, булла, бреше.

Onyshchuk S.V.,
candidate of science in public administration, docent, associate professor of public management and local self- management of Ivano-Frankivsk national technical university of oil and gas, the competitor of a scientific degree of the doctor of sciences on state

management of the Department of parliamentarism and political management of the national academy of public administration under the President of Ukraine;

Onyshchuk I.I.,

candidate of law sciences, associate professor
the theory and history of state and law of the Ivano-Frankivsk
University of law after King Danylo Halytskyj,

the competitor of a scientific degree of doctor of law sciences, Department the theory and
history of state and law of the National academy of internal relations

MECHANISMS OF ZAMOYSKIJ SYNOD INFLUENCE ON THE STATEBUILDING PROCESSES IN UKRAINE

Annotation. The article investigates and analyzes Zamoyskij synodal process and its impact on state building process in Ukraine. Also acts of the synod in 1720, their historical and legal significance and relevance.

Zamoyskij synod in 1720 carried out qualificatory influence on further development of Kyiv Union Church up to our century, gave a large reformatory and organizational impulse. Being an answer for the necessity of epoch of XVIII century, became legal basis of development of Kyiv Church.

Development of partikulyarne right for Kyiv Church, all legal customs and other legislative binding overs that are not general for whole Universal Church or for all East Churches also with authority Zamoyskij synod of 1720 belonged to that, is reflected in the scientific article. However, over one hundred decisions and resolutions are quoted as sources for Code of canons of east churches (CCEO). Place of synod decisions and resolutions and them a legal value is traced in (CCEO).

A code of Canons of East Churches is kodifikaciya of old right for East Churches. CCEO unites the canonical norms of every East Church in particular, outlining them church-legislative inheritance, tradition, ceremony and legal eigenstate. CCEO in combination with Code of the canonical right for Latin Church is addition of science of II of the Vatican cathedral, and, due to them canonical arrangement of all Catholic Church is formed. Exactly these two Codes were declared by the greatest legislator of Church Roman Bishop John Paul II. CCEO is celled in the spirit of traditions of Eastern Church canonical collections, radiates respect to the Saint canons that were approved by all churches on the first seven universal cathedrals.

Also next to the analysis of acts of Zamoyskij synod, it is marked his importance in life of Kyiv Church. A ceremony is compatible in fact, basic principles of union are clearly certain with Rome, administratively and Church is disciplinary well-organized, and all of it had an outstanding value on the eve of difficult historical events.

Keywords: Zamoyskij synod, statebuilding, church, particular law, bull, breve, state.

Постановка проблеми у тезовій формі та її зв'язок з важливими науковими та практичними завданнями. Замойський синод 1720 р. здійснив визначальний вплив на подальший розвиток Київської Унійної Церкви аж до нашого століття, дав великий реформаторський та організаторський імпульс. Будучи відповіддю на потребу епохи XVIII ст., став юридичною основою розвитку Київської Церкви.

XVIII століття історики називають “золотою добою” в історії УГКЦ не тільки завдяки значному кількісному та географічному її розширенню, яке досягло своїх найвищих меж, але й, завдяки духовній і канонічній обнови

життя і праці, основу якої поклав Замоїський синод. Провінційний синод 1720 р. започаткував структурне переоформлення Церкви відповідно до нових вимог часу, потреб та обставин. Замоїський синод відіграв помітну роль в житті Української Католицької Церкви, надаючи їй тривалих внутрішніх форм, що позитивно впливали на культурно-духовне та освітнє становлення населення держави.

В 1724-му році Папою Бенедиктом XIII було підтверджено цей синод і апробовано його рішення та постанови, і так він набув папського закону. Також, слід зазначити, що майже сто п'ятдесят синодальних рішень і постанов стали одними із джерел Кодексу канонів східних церков 1990 р. Саме тому такою вагомою була актуальність синоду, який відбувся майже три століття назад в епоху уніфікації та розвитку Київської Церкви, і, залишається не менш значущою і в наш час, початку третього тисячоліття.

На сьогодні через недослідженість проблематики Замоїського синоду 1720 р. та відсутність опрацьованої джерельної бази важко досягнути масштаб і сутність реформаційної програми ієрархії в післязамоїський період, спрямованої на оновлення всіх ділянок життя Київської Церкви. Саме тому мета нашого дослідження – це здійснення аналізу історично-юридичного значення та актуальності рішень і постанов Замоїського синоду, їх вплив на державотворчі процеси.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Емпіричною базою, методологічною й теоретичною основою роботи є досить широка джерельна та історіографічна база. Корпус джерел до проблематики Замоїського синоду, його рішень та постанов досить значний за чисельністю. Проте, основу становлять праці о. Атаназія Великого ЧСВВ, єп. Софрона Мудрого ЧСВВ, о. І. Козовика, Д. Блажейовського, Й. Біланича, о. К. Корчагіна, о. М. Димида, Р. Дурбака, о. І. Луба, архієп. М. Марусина, о. Іринія Назарка, С. Недільського, о. Ю. Федоріва, о. Івана Хоми, Г. Хрустевича, Я. К. Туркала, С. Павловича, Н. Яковенко, С. Сенік та ін.

Виклад основного матеріалу. Завдання синоду в Замоїсті 1720р. “sine ira et studio” (лат. озн. “без гніву і пристрасті”) полягало в наданні об'єднаному лише конфесійно-східному християнству Речі Посполитої спільних настанов стосовно богослужінь, катехизації та душпастирства. Необхідністю була модернізація Київської Унійної Церкви, оновлення її внутрішнього життя та пристосування літургічної практики, і, насамперед теології до вимог та потреб епохи того часу, які динамічно змінювалися та вимагали врахування регіональних особливостей кожної зі з'єднаних з Римським Престолом єпархій, а тому вимагали різних підходів та різних темпів реформ. Перед синодом існувало завдання розв'язати багато проблем Української Унійної Церкви як релігійно-духовних, душпастирських, так і літургічних та внутрішньо-церковних. Саме вирішення цих та інших проблем було вимогою часу, чим і зайнявся синод,

скликаний митрополитом Левом Кішкою у місті Замойстя за згодою Римського Апостольського Престолу в 1720 році.

Метою синоду було впорядкувати внутрішнє життя об'єднаної Київської Церкви, встановити спільні норми для розвитку “староз’динених” і “новоз’єдинених” єпархій, уніфікувати різні канонічні, літургійні та адміністративні практики [1, с. 104-105].

1720-й рік став переломним в історії української-католицької Церкви. Синод став лише логічним підсумком дозрілого вже періоду українсько-білоруського католицизму та відкрив нову епоху в його історії. Із проголошенням так званого “*Духовного Регламенту*”, редакції новгородського єпископа Теофана Прокоповича, почалась нова епоха історії Церкви, на чолі якої стояв політичний володар країни, московський цар, котрий почав управляти православною Церквою за до допомогою так званого “Святійшого Синоду”, очоленого світською людиною, царським представником та речником його волі в церковних справах. Дві подібні назви – але які ж відмінні гасла та яка відмінна дійсність [1, с. 149; 122].

По майже двохсотлітньому існуванні він знищив релігійне ядро багатьох народів, спричинивши історичний скандал, що через нього насамперед атеїстичний рух міг підірвати існування релігійності на цьому просторі [1, с. 149].

Коли, тим часом, Замойський синод створив передумови для так званої золотої доби” в історії українсько-білоруської Церкви, з буйним, живим релігійним життям, яке дала багато рясних плодів в історію християнської Вселенської Церкви внесло, і, насамперед, є прикладом праведності та мучеництва, аж до наших днів, за віру мільйонів душ та цілих народів.

Що стосується внутрішньої структури та обрядовості, то після Замойського синоду 1720 р., було внесено поправки до богослужбових книг та самого порядку літургії, а також запроваджено низку католицьких релігійних свят. Новації сприяли кращому порозумінню між людьми грецького обряду та їх сусідами-католиками, бо саме у ці часи набуває легітимності так звана “дворитуальність”, коли віряни обох обрядів стали навзаєм хрестити дітей, укладати без перешкод шлюби й брати участь у спільних відправах [10, с. 31-35].

Ще на поч. XVI ст. участь у відправах у храмі “чужого обряду не була на ті часи чимось надзвичайним”. Як у католицьких так і православних храмах на українських теренах відбувалися сеймики. Від поч. XVII ст. практикувалися спільні богослужіння уніатських та католицьких ієрархів, а в особливо урочистих випадках на уніатських відправах були присутні навіть короновані особи. Наприклад, поклоніння Короля Яна Казимир у 1651 р. іконі Жировицької Богородиці. Відкритий характер релігійності сприяв мішаним вінчанням, хрещенням і вихованню дітей, вибір спільного для родини поховання тощо. Екуменічні здобутки Унійної Церкви

належать до її безсумнівних переваг (особливо коли взяти до уваги внутрішню нестабільність Речі Посполитої XVIII ст.) [10, с. 33]. Це були яскраві приклади єднання людей різних віросповідань, які приносили мир між конфесіями та стабільність загалом.

Що стосується долі церковнослов'янської мови в житті східнослов'янської Унійної Київської Церкви, трактувалося і до сьогодні трактується вченими досить своєрідно. Висновки ж при цьому такі, не виключаючи і інтегральних характеристик етнокультурної ситуації в уніатському середовищі: “У чистому виді церковнослов'янська мова поступово забувалася і серед духовенства”. Як констатував в 1772 р. митрополит Л. Кішка, навряд чи хоч би кожен сотий ієрей володіє нею [11, с. 211].

Неможливо не згадати важливий і новий етап василіанського шкільництва, що припадав на останню третину XVIII ст. і безпосередньо пов'язаний з реформами, що їх у 1773 р. започаткувала створена Комісія національної освіти. Цей управлінський орган виник як реакція на Бреве Папи Климента XIV ((1769-1774, Antonio Ganganelli) – син лікаря, учень єзуїтів і французьканській чернець) від 21 липня 1773 р. (“*Dominus ac Redemptor*”) про ліквідацію єзуїтів [8, с. 247]. Результатом знищення єзуїтського ордена було примирення з Римським Престолом католицьких держав і повернення церковних володінь, захоплених Францією і Неаполем [4]. Для Речі Посполитої це загрожувало повним крахом шкільництва, адже з кін. XVI ст. його мережа майже повністю зосереджувалася в руках єзуїтів [8, с. 247-248].

Виборні члени Комісії національної освіти згідно із рішенням сейму взяли під контроль конфісковане на користь державної скарбниці майно зліквідованого товариства – насамперед шкільні будівлі, бібліотеки, капітали та все інше, що забезпечувало роботу єзуїтських колегій. І хоча цей захід не зміг повністю зупинити розкрадання поезуїтської спадщини, однак він став поштовхом до опрацювання нової освітньої стратегії, що сперлася на притаманний просвітницьким ідеалам утилітаризм [9, с. 400].

Конкретно це виявилось у різкому зменшенні занять з латини й вивченні, окрім польської, церковнослов'янської, нових європейських мов. Водночас до програм увійшли не практиковані єзуїтськими колегіями природничо-математичні науки, а також історія та право як окремі дисципліни [9, с. 401].

Василіанський орден став одним з найактивніших пропагандистів і виконавців освітньої реформи. Впродовж 1780-х рр. з'явилася ціла низка василіанських 4-6 літніх шкіл середнього рівня. Навчалися тут переважно юнаки греко-католицького віросповідання, однак не бракувало й дітей місцевої римо-католицької шляхти та горожан-євреїв [9, с. 402].

Не менш вагомий внесок в освітньокультурне життя української спільноти зробили друкарні Василіанського ордену, що діяли у Львові,

Уневі та Почаєві. За підрахунками за 1648-1800 рр. вони випустили 469 видань, у тому числі кириличних (церковнослов'янською та староукраїнською мовами) 286, польських – 118, латинських – 80. Найпотужнішою з-поміж цих друкарень була Почаївська, на яку припадає абсолютна більшість надрукованого – 394 позиції [2, с. 109].

Отже, безсумніву Замоїський синод (1720 р.) має в українській Церкві велике значення, адже через свої постанови підняв її престиж.

Важливий історичний крок зроблено сином і співправителем Марії-Терезії Йозефом II у 1775 р., який прирівняв духовенство Греко-Католицької Церкви до світської знаті, що відкрило доступ у сейми. Також він у 1781 р. видав відомий “Толеранційний едикт” про рівність прав людей різних віросповідань, що суттєво нормалізувало міжконфесійні стосунки. Уряд подбав про матеріальне забезпечення священиків, а з 1786 р. була запроваджена обов’язкова літургія мовою місцевого населення. Врешті, кульмінацією австрійських реформ стало відновлення 1808 р. Галицького митрополичого престолу [5, с. 311].

На розвиток партикулярного права (кодифікації досвіду віри, дисципліни, релігійних практик) Київської Церкви, до якого належали усі законні звичаї та інші правничі приписи, які не є спільними для цілої Вселенської Церкви або для всіх Східних Церков також вагомо вплинув Замоїський синод 1720 року. Проте, понад сто рішень і постанов цитуються як джерела для Кодексу канонів східних церков (ККСЦ). Місце синодальних рішень і постанов та їх юридичне значення простежується у ККСЦ.

Кодекс Канонів Східних Церков – кодифікація давнього права Східних Церков. ККСЦ об’єднує канонічні норми кожної Східної Церкви зокрема, окреслюючи їх церковно-законодавчу спадщину, традицію, обряд та власний правовий стан. ККСЦ у поєднанні з Кодексом Канонічного права латинської Церкви – доповнення науки II Ватиканського собору, і, завдяки їм формується канонічне упорядкування всієї Католицької Церкви. Саме ці два Кодекси оголосив найвищий законодавець Церкви Римський Архієрей Іван-Павло II. ККСЦ (ССЕО) укладений в дусі традицій східно-церковних канонічних збірників, випромінює повагу до Святих канонів, що були апробовані всіма церквами на перших семи вселенських Соборах [3, с. 70].

Від першого жовтня 1991 р. ККСЦ набув сили закону для всіх східних католицьких церков та був переданий їх ієрархам для пильного і ретельного дотримання [6, с. 16]. Хотілося б відзначити, що канонічне право, зокрема Кодекс канонів східних церков є одним із соціальних регуляторів сімейних відносин і сучасного сімейне право України суттєво опирається на даний нормативно-правовий акт.

Аналізуючи рішення та постанови Руського провінційного синоду 1720 р., який відбувся у Замоїсті, а, особливо, прослідковуючи їх місце

серед джерел Кодексу Канонів Східних Церков, хотілося б відмітити, що майже 150 разів ККСЦ посилається на титули Актів і Декретів Замоїського синоду. Без перебільшення можна ствердити, що серед таких юридичних джерел ККСЦ як Апостольські постанови, канони Вселенських соборів, правил Святих Отців Церкви та провінційних синодів Східних Церков (Ромунської, Сирійської, Маронітської, Греко-Мелхітської та ін.), титули Актів і Декретів Руських провінційних (Кобринського 1626 р., Замоїського 1720 р. та Львівського 1891 р.) синодів зайняли провідне місце у ККСЦ [7, с. 416]. А цей факт є ще одним доказом актуальності та авторитету рішень і постанов Замоїського синоду, який живе і діє у Кодексі Канонів Східних Церков аж до сьогодні.

Акти й Декрети Руського провінційного синоду що відбувся у Замоїсті 1720 року стали джерелами канонів, які нормують питання відносно духовенства, мирян, монашества, церковного навчання, божого культу, і, зокрема, святих тайн, дочасного майна Церкви, судочинства, карних санкцій та карного процесу тощо.

Внаслідок прийняття багатьох суттєвих рішень і постанов Замоїський синод реорганізував з'єднану з Римом українську Церкву, кодифікував досвід віри, спинив заведений латинськими практиками обрядовий хаос, визначив її внутрішню дисципліну та не допустив до дальшої втрати церковно-обрядової індивідуальності. В результаті Замоїської реформи 1720 р. в Унійній Церкві відбулися спроби конструювання нової “віднайденної тотожності”.

Замоїський синод залишився в історії Київської Церкви як синод, що дав великий реформаторський та організаторський імпульс, визначив основні напрями розвитку Київської Церкви на наступні сторіччя аж до наших днів. Синод розв'язав багато проблем релігійних, церковних, літургічних, прийнявши вдалі ухвали в ділянці пасторального життя, організації єпископської курії, літургії тощо.

Загалом, аналізуючи Замоїський синод, бачимо, що він був дуже важливим і, навіть, переломним моментом у житті Київської Унійної Церкви. Було уніфіковано обряд, чітко визначено основні принципи унії з Римом, адміністративно та дисциплінарно упорядковано Церкву, а все це мало неабияке значення напередодні складних історичних подій.

Замоїський синод 1720 р. здійснив реформу чернечого життя – ухвалив об'єднати монастирі українських дієцезій в окрему “провінцію” – Святопокровську: білоруські входили до Святотроїцької провінції. Василіанський орден став одним з найактивніших пропагандистів і виконавців освітньої реформи.

Висновки. Значення Замоїського синоду не лише у його рішеннях та постановах, а у тому, що ті рішення втілювалися в життя: чітка й централізована структура Церкви; окреслено функції митрополита, єпископа, пароха тощо; канонічні візитації, єпископ сам або через

доручених осіб перевіряв парохіальний стан; функціонують церковні суди і єпархіальні собори, відновилися церковна карність; врятовано літургійний обряд і пристосовано до вимог часу. Замоїський синод 1720 р. зробив великий крок уперед в екуменізмі та зумів позитивно вплинути не тільки на внутрішньо-релігійне життя населення, також на культуру, освіту та видавничу діяльність.

Помісний синод відіграв значну роль у розвитку партикулярного права УГКЦ як Східної Католицької Церкви, і, майже, 150 титулів синодальних актів стали джерелами Кодексу Канонів Східних Церков, проголошеного Іваном-Павлом II, Римським Архієреєм 1990 року. А це є основним і беззаперечним доказом актуальності, дієвості та авторитетності рішень і постанов Замоїського синоду 1720 року.

Використані джерела інформації:

1. Великий А. З літопису християнської України. Т. VI. – Рим, 1973. – 286 с.
2. Гуцуляк Л. Д. Божественна літургія Йоана Золотоустого в Київській митрополії після унії з Римом (період 1596-1839)/ Пер. з англ. А. Маслюх. – Львів: Свічадо, 2003. – 432 с.
3. Джероза Л. Церковне право / Пер. з нім. Н. Щиглевської. – Львів: Свічадо, 2001. – 336 с.
4. Энциклопедический словарь Брокгауза и Ефрона в 82 тт. и 4 доп. тт. Издательство: Terra, 2001. – 40726 с. (цифровой носій).
5. Історія України: Нове бачення: У 2-х т. / Під заг. ред. В. А. Смолія. – К., 1996.
6. Кодекс канонів Східних Церков. – Львів, 1995. – 471 с.
7. Мудрий С. Короткий коментар ККСЦ. – Івано-Франківськ, 2002. – 580 с.
8. Орден іезуїтів: правда и вымысел // Сб. / Сост. А. Лактионов. – М.: ООО “Издательство АСТ”, 2004. – 539 с.
9. Яковенко Н. Нарис історії середньовічної та ранньомодерної України. – Київ: Критика, 2005. – 584 с.
10. Яковенко Н. Паралельний світ. Дослідження з історії уявлень та ідей в Україні XVI – XVII ст. – Київ: Критика, 2002. – 416 с.
11. Huculak L. D. The Divine Liturgy of St. John Chrysostom in the Kievan Metropolitan Province During the Period of Union with Rome. – Romae, 1990.

References:

1. Velykyj A. Z litopysu khrystyians'koi Ukrainy. T. VI. – Rym, 1973. – 286 s.
2. Hutsuliak L. D. Bozhestvenna liturhiia Joana Zolotoustoho v Kyivs'kij mytropolii pislia unii z Rymom (period 1596-1839)/ Per. z anhl. A. Masliukh. – L'viv: Svichado, 2003. – 432 s.
3. Dzherozha L. Tserkovne pravo / Per. z nim. N. Schyhlevs'koi. – L'viv: Svichado, 2001. – 336 s.
4. Entsyklopedycheskyj slovar' Brokhauza y Efrona v 82 tt. y 4 dop. tt. Yzdatel'stvo: Terra, 2001. – 40726 s. (tsyfrovyy nosij).
5. Istoriia Ukrainy: Nove bachennia: U 2-kh t. / Pid zah. red. V. A. Smoliiia. – K., 1996.
6. Kodeks kanoniv Skhidnykh Tserkov. – L'viv, 1995. – 471 s.
7. Mudryj S. Korotkyj komentar KKSTs. – Ivano-Frankivs'k, 2002. – 580 s.
8. Orden yezuytov: pravda y vymysel // Sb. / Sost. A. Laktyonov. – M.: ООО “Yzdatel'stvo AST”, 2004. – 539 s.

9. Yakovenko N. Narys istorii seredn'ovichnoi ta rann'omodernoï Ukrainy. – Kyiv: Krytyka, 2005. – 584 s.
10. Yakovenko N. Paralel'nyj svit. Doslidzhennia z istorii uiavlen' ta idej v Ukraini KhVI – XVII st. – Kyiv: Krytyka, 2002. – 416 s.
11. Huculak L. D. The Divine Liturgy of St. John Chrysostom in the Kievan Metropolitan Province During the Period of Union with Rome. – Romae, 1990.

Рецензент: Канавець М.В., к.держ.упр.

УДК:35

Пивоваров К.В.,
к.держ.упр.,
докторант Академії муніципального управління

ДЕРЖАВНИЙ КОНТРОЛЬ ЗА ВИКОРИСТАННЯМ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИЦІЙ

Анотація. Україна знаходиться на межі чергової економічної кризи вихід з якої можливий при широкому залученні та ефективному використанні іноземного капіталу. Види та напрями залучення інвестицій, державне регулювання та організацію контролю за їх використанням зі сторони держави розглянуті у даній роботі.

Ключові слова. Державний контроль, державне регулювання, іноземні інвестиції, портфельні інвестиції, прямі інвестиції, інвестування, імпорт капіталу, інвестиційний клімат.

Пивоваров К.В.,
к.гос.упр.,
докторант Академії муніципального управління

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ КОНТРОЛЬ ЗА ИСПОЛЬЗОВАНИЕМ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ

Аннотация. Украина находится на грани дежурной экономического кризиса выход из которой возможен при широком привлеченные и эффективном использовании иностранного капитала. Виды и направления привлечения инвестиций, государственную регуляцию и организацию контроля, за их использованием со стороны государства рассмотренные в данной работе.

Ключевые слова. Государственный контроль, государственная регуляция, иностранные инвестиции, портфельные инвестиции, прямые инвестиции, инвестирования, импорт капитала, инвестиционный климат.

Pivovarov K.V.,
PhD., doctoral Academy of Municipal Management.

STATE CONTROL AFTER THE USE OF FOREIGN INVESTMENTS

Annotation. Specifies the form of foreign investment, depending on the nature of participation in investment grade and actually exercised control over the invested capital.